

הגבול לשוויץ ואת המבוגרים לספרד ומשם לפלסטינה. בעיקר צריך היה לזייף תעודות זהות וזה היה עיקר עבודתי.

חבר כיתה של לוסין, איש מחתרת אף הוא, נתן לנו את שמותיהם של שני מנהלי בתי ספר, אח ואחות, ב CHATEAU GAUTHIER-במחוז MAYENNE אשר היו מוכנים לעזור למחתרת. אלו היו אנשים נפלאים שעזרו לנו רבות באמצעות הצלחנו לקבל בעירויות של העיירות והערים השונים את השמות ופרטי הזיהוי של כל התושבים החיים והמתים כדי לשכפל עבור האנשים שלנו מסמכים מזויפים. לנו היו מסמכים בתוליים עליהם רשמנו את פרטי הזיהוי השונים. היינו זקוקים גם לחותמות הרישמיות של כל עירייה ועירייה ויצרנו מחסן מסמכים רישמיים. בסיס היציאה שלנו היה תמיד ב CHATEAU GAUTHIER-שם התגוררנו ובעיקר אכלנו טוב. משם רכבנו לוסין ואני באופניים מעיירה לעיירה, מאזור לאזור, BLOIS, VENDOME, LOIRE – ET-CHER, LAVAL, SARTHE, LE MANS, RENNES כאשר היה לנו מספיק חומר היינו חוזרים עם האופניים ותיקים מלאים ברכבת חזרה לפאריס.. הרכבות היו איטיות ועצירה ממושכת בתחנות היתה עבורנו סיוט. פחדנו מביקורות, דבר שהיה מביא לחיסולנו המידי.

הפחם שהיה בשימוש ברכבות היה מאיכות גרועה וכל פעם שנכנסנו למינהרה בין אם החלונות היו סגורים או פתוחים, הקרון היה מתמלא בעשן סמיך ומותיר אחריו ריח איום של גופרית. הרכבות היו תמיד מלאות ובתחנות הביניים צריך היה להכנס דרך חלון. להעזר בדרך כלל על ידי נוסע בעל רצון טוב שמשך אותך פנימה בשעה שאחר דחף אותך פנימה וכל זאת כדי לא להישאר על הרציף. צריך היה לנצל כל דרך. כאשר ניתן היה היינו יושבים או משתרעים בפרוזדורים וכמובן כל הזמן מוטרדים מהעוברים ושבים. לעתים קרובות במהלך הנסיעה היינו מופגזים או נתונים לירי מקלעים. מרבית הנסיעות חזרה היינו עושים בלילות אז היו פחות ביקורות של המשטרה הגרמנית תמיד היינו בהיכון. כמה סיגריות עישנו אז. הסיגריה היתה עבור כולנו החברה הטובה ביותר. היא עזרה לנו להישאר ערים, השקיטה את הרעב והיתה מעין תמיכה מוראלית. היא היתה מאוד חשובה לנו.

כאשר היינו חוזרים ממסעותינו לפאריס צריך היה לפעול במהירות כדי לייצר ולספק את המסמכים. שכרנו דירה ליד מטרופוליט (JAVEL), אותו הפכנו למעין מעבדה. הכנו וזייפנו מאות תעודות זהות בהתאם לדרישות. צריך היה לעבוד יום ולילה. לעתים קרובות צריך היה גם לשכפל חותמות של עירויות שונות על מנת להחזיר את המקור למקומו בהקדם האפשרי. לאט לאט הפכנו לזייפנים אמיתיים.

מהר מאוד הקבוצה שלנו הלכה וגדלה. חברים רבים אשר פעלו בהצלחה רבה בערים והעיירות השונות הפכו עד מהרה למבוקשים על ידי המשטרה ועל כן נאלצו לברוח מאותם מקומות. אנחנו בפאריס היינו זקוקים לעזרה רבה ולכן שמחנו לבואם.

אני המשכתי לבד בנסיעות ותמיד הייתי חוזרת ל CHATEAU GAUTHIER כאן תמיד קיבלתי כתובות חדשות. כל הזמן רכבתי על האופניים למרות שהברך שלי שנפגעה עקב הנפילה מהרכב, כאבה והיתה נפוחה. עבודתי היתה מאוד חשובה. צריך היה לדאוג למסמכים עבור היהודים באזור החופשי לשעבר, ואלו היו רבים.

יותר ויותר נרדפנו לא רק על ידי הגסטאפו אלא גם על ידי צעירים צרפתים שנקראו "מיליס" – אלו היו הגרועים ביותר. מדובר בצעירים שהתנדבו כדי לעזור לגרמנים. בפאריס בכל פינת רחוב ובמטרו יש ביקורות ובדיקת מסמכי זיהוי. הגסטאפו מעניקה פרס בסך 5000 פרנק עבור כל יהודי מהמחתרת שיתפס. בהתחשב בתקופה, זהו סכום כסף גבוה מאוד. שוערי הבתים ה CONCIERGE- הם בדרך כלל מקורות מידע חשובים. צריך לחשוף את היהודים ולחסלם.